

Een hachelijke inhechtenisneming

In een nanoseconde, althans zo leek het, kreeg inspecteur Rick Benson een welgemikte watjekouw van Alex, een robuuste Costa Ricaan. De sympathieke rechercheur stortte ter aarde en lag een wijle bewusteloos in de Grote Appelsteiger, een vuile steeg tegenover restaurant Het Gerecht.

Even daarvoor was het groepje delinquenten ervandoor gegaan na een ripdeal. In zijn vlucht verloor Alex een deel van de buit die bestond uit ketamine, lsd, xtc-pillen en een stuk of wat jointjes. De poet rolde vrijelijk over de Voorstraat-Noord.

Rick zette de achtervolging in en vatte de hekkensluiter van de boevenbende in de kraag. Koleirig draaide Alex zich om, gaf Rick een stomp in zijn porem en stak met een soort mesje. Rick kukelde over een trotoirtje het slop in.

Onze Costa Ricaanse kornuit, die in San José van zijn zuiderburen wekelijks de Panama Papers in zijn brievenbus ontvangt, kwam eveneens niet ongeschonden uit de strijd. Halverwege de winkel-wandelstraat ter hoogte van de manufacturenwinkel, het kan ook die leuke bric-à-bracwinkel zijn geweest, viel ook de pugilist neer.

Hij bleek een lastige bajesklant. Zo eiste hij op hoge toon een diner met Vietnamese loempiaatjes met chili con carne en fulmineerde hij ongeremd tegen de hulpofficier van justitie. Als hij niet schold, zong hij luidkeels als rechtgearde Ajacied het lijflied van de F-siders: "Aan de rand van Mokum".

Rick zag zijn antagonist terug bij diens voorgeleiding aan de officier van justitie. Treffend waren hun overeenkomsten na het duel om het stanleymesje: allebei een gekneusd strottenhoofd en een flinke jaap boven de wenkbrauw. Bij elk van de twee zou dat nog een imponerend litteken worden.